

Arrest

**nr. 62 277 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 maart 2010 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 16 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 23 juni 2010 en op 17 januari 2011.

1.3. Op 8 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 9 maart 2011 aangetekend verzonden. De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van X:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Teheran. U was een bazari (marktkramer) in Teheran en verkocht auto-onderdelen. U bent een veteraan van de oorlog tussen Irak en Iran (1980-1988) en bent daardoor deels invalide. Volgens uw verklaringen bent u 25% of meer invalide, maar volgens de Martelarenbond die de uitkeringen regelt bent u echter maar 15% invalide. Vijf jaar geleden hebt u zich hierover beklaagd bij de Bond. Zij zouden u voor 25% erkennen op voorwaarde dat u de Basij (Mobilisatie van de Onderdrukten) zou vervoegen, maar dat weigerde u. U had immers sympathieën ontwikkeld voor de Socialist Party of Iran (SPI). Via een oude kennis, A.(...) K.(...), die actief is voor deze partij in Duitsland, werd u aan de partijleider F.(...) G.(...) voorgesteld. G.(...), die eveneens in Duitsland woont, stelde u in 2005 voor aan de leider in Iran. U weigerde zijn echte naam te geven en gaf enkel zijn alias: 'Parviz Homaie'. Sindsdien bent u lid van deze partij en woonde u geregeld – ongeveer om de drie maanden – een bijeenkomst bij. Daarnaast las u veel artikelen op het internet en sprak u over uw ideologie met andere bazari. Op die manier introduceerde u ongeveer zes jaar geleden vier vrienden van u aan de partij en ook zij zijn sindsdien lid. Naar aanleiding van de verkiezingen op 12 juni 2009 nam u deel aan de massale manifestaties tegen de uitslag van deze verkiezingen. Dit deed u echter niet op aangeven van uw partij, maar eerder in de golf van algemene volkswoede. Hoewel u geregeld samen met vrienden, waaronder partijleden, demonstreerde, kwamen jullie als partij maar ongeveer op 23 juni 2009 voor het eerst samen in een auto langs het Park-e Laleh. Daar spraken jullie af om te demonstreren op 9 juli 2009 (in de Iraanse kalender "18 tir": de dag waarop de studentenrevolte van 1999 wordt herdacht). U was toen pas vrijgelaten na een arrestatie van vier dagen. Op 20 juni 2009 was u bij een rally op het Enqelabplein opgepakt door de Basij. U werd naar de Amniat-politie (Police Etelaat va Amniat Omumi; Information and Public Security Police) gevoerd in het noorden van Teheran en vier dagen ondervraagd. Nadat ze uw foto hadden genomen en u een belofte had ondertekend niet meer deel te zullen nemen aan de manifestaties werd u vrijgelaten. Desalniettemin nam u in de daaropvolgende maanden nog geregeld deel aan de manifestaties, op 18 tir (9 juli), op al-Qodsday (18 september), ... U deed dit telkens op eigen initiatief. Op 4 november 2009 nam u weerom deel aan de manifestaties en werd u op het Baharestanplein opnieuw gearresteerd. U werd geblinddoekt naar een onbekende plaats gevoerd en daar acht dagen vastgehouden. U werd er met dertig of veertig personen opgesloten in een cel en elke dag geslagen. U verloor hierbij twee van uw voorste tanden. Nadat ze weerom uw foto hadden genomen en men u een belofteverklaring had laten ondertekenen, werd u weer vrijgelaten. Ditmaal was u er erger aan toe en moest u, onder meer aan uw tanden en uw hand, medisch verzorgd worden. Desondanks nam u op Ashuradag (27 december 2009) weerom deel aan de demonstraties. Enkele dagen voordien hadden jullie bij 'Parviz Homaie' afgesproken deel te nemen aan deze demonstraties. Tegen de middag bleek echter dat de mobilisatie van de ordediensten te overweldigend was en bent u moeten vluchten. U kon echter nog net zien hoe uw vier vrienden-bazari werden omsingeld door de Basij en één voor één werden afgevoerd. U kon met enkele andere manifestanten het huis van een oude man invluchten en verbleef er tot de avond. 's Avonds keerde u dan huiswaarts. De volgende ochtend werd u gecontacteerd door een vriend die bij het Ettela'at (ministerie van Informatie) werkte, ene M.(...) M.(...). Hij zei u dat u geïdentificeerd was door het Ettela'at op foto's van de manifestatie daags voordien en maande u aan het land te verlaten. Diezelfde dag nog trok u met uw echtgenote, S.(...) M.(...) (O.V.: 6.589.355), naar uw schoonouders en van daar reisden jullie 's avonds richting Orumiyeh. In Orumiyeh verbleef u nog 28 dagen ondergedoken bij een smokkelaar alvorens Iran illegaal te verlaten op 27 januari 2010. Na een verblijf van een kleine maand in Istanbul, vingen jullie, verstoep in een vrachtwagen, op 24 februari 2010 de illegale reis naar Europa aan. Ongeveer één week later kwamen jullie aan in België, waar jullie op 3 maart 2010 asiel aanvroegen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Iraans geboortboekje (shenasnameh); uw Iraans rijbewijs; uw Iraanse nationale kaart (kart-e melli); uw afzwaaikaart van het leger; een kopie van uw trouwboekje; een brief van de partij SPI, opgesteld op 29 juli 2010 te Hamburg, waarin geattesteerd wordt dat u sinds 2000 een actief lid bent van de partij en dat u nu de vertegenwoordiger bent van de partij in België; diverse documenten - kopies en originelen - van de Martelarenbond; en tot slot een attest van een Belgische dokter d.d. 21 januari 2011 die staat dat u reeds 14 maanden twee valse tanden draagt, pijn hebt in uw linkerhand en 14 maanden geleden slagen heeft ontvangen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een

reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uw opeenvolgende verklaringen zijn dermate tegenstrijdig dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas, met name dat u Iran ontvlucht bent omdat uw lidmaatschap van een verboden organisatie en uw deelname aan de manifestaties van de 'groene beweging' werden onthuld. Wat uw lidmaatschap van de verboden organisatie Socialist Party of Iran (SPI) betreft verklaarde u aanvankelijk dat u initieel een informele groep vormde in de bazaar die zo'n acht jaar geleden onder leiding kwam van de SPI. Jullie contacten bleven toen beperkt tot internetcontacten: u kreeg artikelen toegestuurd en daar bleef het bij tot de verkiezingen van 12 juni 2009. U verklaarde uitdrukkelijk vóór 12 juni 2009 geen contacten te hebben gehad met de leider van deze beweging in Iran, u wist niet eens dat er één was (CGVS 23/6/2010 p.4-6). Tijdens uw tweede gehoor echter verklaarde u lid te zijn sinds 2005, dat uw activiteiten niet beperkt bleven tot het lezen van internetartikelen, maar dat u ook om de drie maanden ledenvergaderingen bijwoonde, deelnam aan bijeenkomsten en slogans riep (CGVS 17/1/2011 p.7). U verklaarde de leider in Iran reeds zes jaar geleden te hebben ontmoet en dat de ledenvergaderingen meestal bij hem thuis werden georganiseerd (CGVS 17/1/2011 p.10). U verklaarde bij uw eerste gehoor eveneens dat u van uw politiek actieve vriendenkring tot de verkiezingen van 2009 de enige was die een lid was van de SPI, dat u uw vier verdwenen vrienden pas na de verkiezingen van 2009 bij de partij betrok en dat ook na de verkiezingen van 2009 u de enige was die met de leider in contact stond (CGVS 23/6/2010 p.7). Bij uw tweede gehoor daarentegen verklaarde u dat uw vier verdwenen vrienden eveneens reeds zes jaar lid waren van deze partij (CGVS 17/1/2011 p.8), en dat ze geregeld mee gingen naar de ledenvergaderingen die werden voorgezeten door de leider in Iran (CGVS 17/1/2011 p.17-18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden herhaalde u louter uw laatste versie van de feiten (CGVS 17/1/2011 p.10). Dit volstaat niet om dergelijke tegenstrijdigheden uit te klaren. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die in bijlage is toegevoegd aan het administratieve dossier, dat deze partij, SPI, geen geloofwaardige partij is, dat er geen activiteiten van deze partij bekend zijn in Iran, dat deze partij niet wordt aanzien als een bedreiging voor de Islamitische republiek en er bijgevolg geen indicaties zijn dat haar activiteiten interesse opwekken bij de Iraanse autoriteiten. Overigens staat de leider van deze partij, F.(...) G.(...), bekend voor het opmaken van politieke attesten tegen betaling. Deze informatie zet de bewijskracht van het attest dat u ter staving van uw lidmaatschap neerlegde volledig op de helling. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw politieke activiteiten in Iran, noch aan uw betrokkenheid bij een verboden organisatie. Daarenboven zetten deze vaststellingen uw algemene geloofwaardigheid danig op de helling.

Wat uw problemen naar aanleiding van uw oorlogsinvaliditeit betreft, zijn uw verklaringen al evenmin eensluidend. U verklaarde recht te hebben op een erkenning van 25% invaliditeit en bijhorende vergoeding, terwijl u maar erkend werd voor 15%. Uw klachten hieromtrent leidden de autoriteiten ertoe u in 2005, in ruil voor de verhoging van uw invaliditeitspercentage, te willen inlijven bij de Basij, een aanbod dat u afsloeg. Naar aanleiding van de verkiezingsrellen in 2009 werd u opnieuw gecontacteerd met dit voorstel, maar weerom sloeg u dit voorstel af met de bewoording dat u geen landgenoten wilde slaan. Bij uw eerste gehoor verklaarde u dat de autoriteiten u n.a.v. de verkiezingsrellen erg onder druk zetten door u verschillende malen op te bellen en bij u langs te komen met dit voorstel (CGVS 23/6/2010 p.5). Echter, tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u éénmaal te zijn opgeroepen om te verschijnen bij de Martelarenbond en na uw weigering niets meer te hebben gehoord in dit verband (CGVS 17/1/2011 p.5). Deze tegenstrijdige verklaringen maken uw vrees in dit verband ongeloofwaardig. De documenten die u ter staving van dit element van uw vrees neerlegde zijn niet van dien aard om uw verklaringen hieromtrent in hun geloofwaardigheid te herstellen. U legde diverse documenten neer van de Martelarenbond, waarin onder meer wordt verwezen naar een invaliditeitspercentage van 15%. U verklaarde dat het voorstel van verhoging versus aansluiting bij de Basij u enkel mondeling werd gedaan, dat het nergens op papier staat. U verklaarde dat men uit uw documenten louter kan opmaken dat u lid was van de Martelarenbond, dat u dienst hebt gedaan tijdens de oorlog en dat u maar voor 15% oorlogsinvaliditeitspercentage bent erkend (CGVS 17/1/2011 p.3). Gevraagd waarop u zich dan baseerde om te stellen dat u recht heeft op 25%, antwoordde u dat een amputatie steeds leidt tot een erkenning van 25% (CGVS 17/1/2011 p.4), een blote bewering die u echter niet objectief kon staven. Gelet op uw beperkte geloofwaardigheid en de tegenstrijdigheden in uw verklaringen kan dit door u geschetste element van vervolging, een gedwongen inlijving bij de Basij, evenmin worden weerhouden.

Gelet op wat voorafgaat, komt ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen ten gevolge van uw deelname aan de manifestaties in het kader van de Groene Revolutie danig op de helling te staan. Bovendien maakte u deze problemen, die u op geen enkele wijze objectief kon staven, niet aannemelijk. U verklaarde het land te zijn ontvlucht nadat een vriend bij het Ettela'at u zou hebben ingelicht dat u gefilmd en geïdentificeerd zou zijn na uw deelname aan een manifestatie op

Ashuradag. De Iraanse autoriteiten zouden u hebben kunnen identificeren door foto's of films die ze tijdens deze manifestatie maakten te vergelijken met foto's die ze van u hadden genomen tijdens uw eerdere arrestaties. Echter, eerder verklaarde bij die twee eerdere arrestaties in juni en november 2009 telkens een valse identiteit te hebben opgegeven (CGVS 17/1/2011 p.16). Geconfronteerd met deze ongerijmdheid repliceerde u louter geen risico te willen nemen, hetgeen niet volstaat om de aannemelijkheid van uw verklaringen te herstellen (CGVS 17/1/2011 p.20). Voorts verklaarde u eveneens te zijn herkend door de Basij van de bazaar, een element dat u eerder in uw relaas nog nooit had aangehaald. Bovendien bleek dit louter een vermoeden, dat u opnieuw niet objectief staven kan (CGVS 17/1/2011 p.20-21).

U bent er bijgevolg niet in geslaagd het bestaan in uw hoofde van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij een ander licht kunnen werpen op de bovenstaande bevindingen. Uw geboorteboekje, rijbewijs, nationale kaart, afzwaaikaart van het leger alsook de kopie van uw trouwboekje staven uitsluitend uw identiteit, nationaliteit, het feit dat u uw legerdienst heeft vervuld en uw burgerlijke staat, maar niets meer. Voornoemde gegevens worden evenwel op zich door mij niet betwist. De brief van de partij SPI kwam hierboven reeds aan bod. De documenten van de Martelarenbond tonen hoogstens aan dat u voor 15% invalide bent verklaard, maar leveren op zich geen enkel begin van bewijs van uw beweerde problemen hierdoor. Het attest van een Belgische dokter maakt geenszins duidelijk op welke objectieve basis deze arts de erin opgenomen bevindingen heeft genoteerd. Bovendien kan een dergelijk attest slechts enige bewijswaarde hebben indien het ondersteund wordt door geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van X:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Teheran. Naar aanleiding van de verkiezingen op 12 juni 2009 nam u deel aan de manifestaties tegen de uitslag van deze verkiezingen. U bleef weg van de massabijskomsten en nam deel aan de wekelijkse bijeenkomsten van de vrouwen in Park-e Laleh. Daar bent u op 9/11/1388 (Iraanse kalender, 29 januari 2010 in de Gregoriaanse kalender) gearresteerd. Bij de arrestatie werd u geslagen met een matras. U werd vervolgens vier dagen vastgehouden in een tijdelijk arrestatiekantoor in Vozara, alwaar u werd vrijgelaten nadat u een belofteverklaring had ondertekend. Bij de ondervragingen werden jullie uitgescholden en beledigd. Éénmaal ontving u een stamp en éénmaal bent u bij de haren getrokken. Voorts hebt u geen persoonlijke problemen gekend in Iran. Uw echtgenoot, A.(...) B.(...) (O.V.: 6.589.355), werd echter tot drie maal toe gearresteerd vanwege zijn deelname aan de manifestaties. Bij een manifestatie naar aanleiding van Ashuradag kon hij op een haar na aan een arrestatie ontsnappen, maar werd hij daags later verwittigd door een kennis bij het Ettela'at (ministerie van Informatie) dat hij zou herkend zijn op foto's en films die de ordediensten tijdens deze manifestatie hadden gemaakt. Diezelfde dag nog trokken jullie naar uw ouders en van daar reisden jullie 's avonds richting Orumiyeh. In Orumiyeh verbleef u nog 28 dagen ondergedoken bij een smokkelaar alvorens Iran illegaal te verlaten. Na een verblijf van ongeveer één maand in Istanbul, vingen jullie, verstoep in een vrachtwagen, vervolgens een illegale reis naar Europa aan. Ongeveer één week later kwamen jullie aan in België, waar jullie op 3 maart 2010 asiel aanvroegen. U bent in het bezit van uw Iraans geboorteboekje (shenasnameh) en dat van uw zoon, uw Iraans rijbewijs en uw Iraanse nationale kaart (kart-e melli).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw vrees zo goed als volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die uw echtgenoot A.(...) B.(...) heeft uiteengezet (CGVS 17/1/2011 p.2). In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uw opeenvolgende verklaringen zijn dermate tegenstrijdig dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas, met name dat u Iran ontvlucht bent omdat uw lidmaatschap van een verboden organisatie en uw deelname aan de manifestaties van de 'groene beweging' werden onthuld. Wat uw lidmaatschap van de verboden organisatie Socialist Party of Iran (SPI) betreft verklaarde u aanvankelijk dat u initieel een informele groep vormde in de bazaar die zo'n acht jaar geleden onder leiding kwam van de SPI. Jullie contacten bleven toen beperkt tot internetcontacten: u kreeg artikelen toegestuurd en daar bleef het bij tot de verkiezingen van 12 juni 2009. U verklaarde uitdrukkelijk vóór 12 juni 2009 geen contacten te hebben gehad met de leider van deze beweging in Iran, u wist niet eens dat er één was (CGVS 23/6/2010 p.4-6). Tijdens uw tweede gehoor echter verklaarde u lid te zijn sinds 2005, dat uw activiteiten niet beperkt bleven tot het lezen van internetartikelen, maar dat u ook om de drie maanden ledenvergaderingen bijwoonde, deelnam aan bijeenkomsten en slogans riep (CGVS 17/1/2011 p.7). U verklaarde de leider in Iran reeds zes jaar geleden te hebben ontmoet en dat de ledenvergaderingen meestal bij hem thuis werden georganiseerd (CGVS 17/1/2011 p.10). U verklaarde bij uw eerste gehoor eveneens dat u van uw politiek actieve vriendenkring tot de verkiezingen van 2009 de enige was die een lid was van de SPI, dat u uw vier verdwenen vrienden pas na de verkiezingen van 2009 bij de partij betrok en dat ook na de verkiezingen van 2009 u de enige was die met de leider in contact stond (CGVS 23/6/2010 p.7). Bij uw tweede gehoor daarentegen verklaarde u dat uw vier verdwenen vrienden eveneens reeds zes jaar lid waren van deze partij (CGVS 17/1/2011 p.8), en dat ze geregeld mee gingen naar de ledenvergaderingen die werden voorgezeten door de leider in Iran (CGVS 17/1/2011 p.17-18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden herhaalde u louter uw laatste versie van de feiten (CGVS 17/1/2011 p.10). Dit volstaat niet om dergelijke tegenstrijdigheden uit te klaren. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die in bijlage is toegevoegd aan het administratieve dossier, dat deze partij, SPI, geen geloofwaardige partij is, dat er geen activiteiten van deze partij bekend zijn in Iran, dat deze partij niet wordt aanzien als een bedreiging voor de Islamitische republiek en er bijgevolg geen indicaties zijn dat haar activiteiten interesse opwekken bij de Iraanse autoriteiten. Overigens staat de leider van deze partij, F.(...) G.(...), bekend voor het opmaken van politieke attesten tegen betaling. Deze informatie zet de bewijskracht van het attest dat u ter staving van uw lidmaatschap neerlegde volledig op de helling. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw politieke activiteiten in Iran, noch aan uw betrokkenheid bij een verboden organisatie. Daarenboven zetten deze vaststellingen uw algemene geloofwaardigheid danig op de helling.

Wat uw problemen naar aanleiding van uw oorlogsinvaliditeit betreft, zijn uw verklaringen al evenmin eensluidend. U verklaarde recht te hebben op een erkenning van 25% invaliditeit en bijhorende vergoeding, terwijl u maar erkend werd voor 15%. Uw klachten hieromtrent leidden de autoriteiten ertoe u in 2005, in ruil voor de verhoging van uw invaliditeitspercentage, te willen inlijven bij de Basij, een aanbod dat u afsloeg. Naar aanleiding van de verkiezingsrellen in 2009 werd u opnieuw gecontacteerd met dit voorstel, maar weerom sloeg u dit voorstel af met de bewoording dat u geen landgenoten wilde slaan. Bij uw eerste gehoor verklaarde u dat de autoriteiten u n.a.v. de verkiezingsrellen erg onder druk zetten door u verschillende malen op te bellen en bij u langs te komen met dit voorstel (CGVS 23/6/2010 p.5). Echter, tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u éénmaal te zijn opgeroepen om te verschijnen bij de Martelarenbond en na uw weigering niets meer te hebben gehoord in dit verband (CGVS 17/1/2011 p.5). Deze tegenstrijdige verklaringen maken uw vrees in dit verband ongeloofwaardig. De documenten die u ter staving van dit element van uw vrees neerlegde zijn niet van dien aard om uw verklaringen hieromtrent in hun geloofwaardigheid te herstellen. U legde diverse documenten neer van de Martelarenbond, waarin onder meer wordt verwezen naar een invaliditeitspercentage van 15%. U verklaarde dat het voorstel van verhoging versus aansluiting bij de Basij u enkel mondeling werd gedaan, dat het nergens op papier staat. U verklaarde dat men uit uw documenten louter kan opmaken dat u lid was van de Martelarenbond, dat u dienst hebt gedaan tijdens de oorlog en dat u maar voor 15% oorlogsinvaliditeits bent erkend (CGVS 17/1/2011 p.3). Gevraagd waarop u zich dan baseerde om te stellen dat u recht heeft op 25%, antwoordde u dat een amputatie steeds leidt tot een erkenning van 25% (CGVS 17/1/2011 p.4), een blote bewering die u echter niet objectief kon staven. Gelet op uw beperkte geloofwaardigheid en de tegenstrijdigheden in uw verklaringen kan dit door u geschetste element van vervolging, een gedwongen inlijving bij de Basij, evenmin worden weerhouden.

Gelet op wat voorafgaat, komt ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen ten gevolge van uw deelname aan de manifestaties in het kader van de Groene Revolutie danig op de helling te staan. Bovendien maakte u deze problemen, die u op geen enkele wijze objectief kon staven, niet aannemelijk. U verklaarde het land te zijn ontvlucht nadat een vriend bij het Ettela'at u zou hebben ingelicht dat u gefilmd en geïdentificeerd zou zijn na uw deelname aan een manifestatie op Ashuradag. De Iraanse autoriteiten zouden u hebben kunnen identificeren door foto's of films die ze tijdens deze manifestatie maakten te vergelijken met foto's die ze van u hadden genomen tijdens uw

eerdere arrestaties. Echter, eerder verklaarde bij die twee eerdere arrestaties in juni en november 2009 telkens een valse identiteit te hebben opgegeven (CGVS 17/1/2011 p.16). Geconfronteerd met deze ongerijmdheid repliceerde u louter geen risico te willen nemen, hetgeen niet volstaat om de aannemelijkheid van uw verklaringen te herstellen (CGVS 17/1/2011 p.20). Voorts verklaarde u eveneens te zijn herkend door de Basij van de bazaar, een element dat u eerder in uw relaas nog nooit had aangehaald. Bovendien bleek dit louter een vermoeden, dat u opnieuw niet objectief staven kan (CGVS 17/1/2011 p.20-21).

U bent er bijgevolg niet in geslaagd het bestaan in uw hoofde van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij een ander licht kunnen werpen op de bovenstaande bevindingen. Uw geboorteboekje, rijbewijs, nationale kaart, afzwaaikaart van het leger alsook de kopie van uw trouwboekje staven uitsluitend uw identiteit, nationaliteit, het feit dat u uw legerdienst heeft vervuld en uw burgerlijke staat, maar niets meer. Voornoemde gegevens worden evenwel op zich door mij niet betwist. De brief van de partij SPI kwam hierboven reeds aan bod. De documenten van de Martelarenbond tonen hoogstens aan dat u voor 15% invalide bent verklaard, maar leveren op zich geen enkel begin van bewijs van uw beweerde problemen hierdoor. Het attest van een Belgische dokter maakt geenszins duidelijk op welke objectieve basis deze arts de erin opgenomen bevindingen heeft genoteerd. Bovendien kan een dergelijk attest slechts enige bewijswaarde hebben indien het ondersteund wordt door geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is."

Wat betreft de door u aangehaalde éénmalige arrestatie waarbij u geslagen en beledigd bent, dient te worden gesteld dat deze feiten an sich niet zwaarwichtig genoeg zijn om te worden gekwalificeerd onder de noemer vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingendefinitie, en al evenmin onder de noemer ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoe dan ook dienen deze feiten te worden bekeken tegen de achtergrond van de aangetaste geloofwaardigheid van uw echtgenoot (cfr. supra). Bovendien is ook uw relaas niet vrij van tegenstrijdigheden. Zo verklaarde u te zijn gearresteerd op 9/11/1388 (29 januari 2010) (CGVS 17/1/2011 p.2), terwijl uw echtgenoot verklaarde dat jullie Iran twee dagen eerder, op 7/11/1388 (27 januari 2010), samen verlaten hebben (CGVS A.(...) B.(...) 23/6/2010 p.11). Dergelijke tegenstrijdigheden tasten ook uw geloofwaardigheid aan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De documenten die u heeft aangebracht kunnen evenmin bovenstaande vaststellingen ombuigen. Uw geboorteboekje en dat van uw zoon, uw nationale kaart en uw rijbewijs bevestigen louter uw identiteit en uw nationaliteit, alsook die van uw zoon, maar daar wordt niet aan getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste onderdeel van het verzoekschrift, in wat als een eerste middel kan worden beschouwd, ondernemen verzoekers een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers zich in deze beroepen op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet, trachten verzoekers aan te tonen dat zij wel degelijk in aanmerking komen voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus. Zij betogen dat het vaststaat dat zij afkomstig zijn uit een land waar middeleeuwse praktijken plaatsvinden. Zo worden er in Iran op heden nog steeds mensen opgehangen omwille van hun homoseksualiteit, worden vrouwen gestenigd die overspelig zijn geweest en zijn vrouwen verplicht om een hoofddeksel te dragen indien ze in het openbaar wensen te verschijnen. Verzoekers zijn van oordeel dat geen enkel redelijk denkend mens het aannemelijk zou vinden om personen naar dergelijk barbaars regime terug te sturen. Zij menen dat zij wel degelijk een coherent relaas hebben uiteengezet en verwijten de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel argumenten in hun nadeel te

hebben verzameld en geen enkele moeite te hebben gedaan om argumenten te vinden die hun verhaal kunnen bevestigen. Tot slot wijst verzoeker erop dat hij lid is van een politieke subversieve organisatie aangezien de socialistische partij streeft naar de omverwerping van de religieuze machthebbers. Tevens is hij het slachtoffer geworden van daden van lichamelijk of geestelijk geweld en dit omwille van zijn subversieve ideeën. Volgens verzoeker staan de daden van vervolging en de redenen van vervolging aldus in causaal verband zodat hij duidelijk valt onder de definitie zoals deze werd opgenomen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, herhalen verzoekers dat Iran gekend is als een land waar vrouwen gestenigd worden en homoseksuele personen (zelfs minderjarigen) worden opgehangen. Zij vervolgen dat bovendien zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk de condities kennen die heersen in de Iraanse arrestatiehuizen en gevangenissen, condities welke onmenselijk zijn, net zoals de daden die de autoriteiten uitvoeren. Volgens verzoekers zijn er, gezien de wanpraktijken en het feit dat de autoriteiten misdaden tegen de menselijkheid begaan, zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een eventuele terugkeer.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoekers de schending van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet aanvoeren, doch niet de minste toelichting geven op welke wijze zij dit artikel geschonden achten. Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het derde middel niet ontvankelijk is.

2.5. Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn politieke activiteiten in Iran, noch aan zijn betrokkenheid bij een verboden organisatie omdat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn lidmaatschap van de verboden organisatie Socialist Party of Iran (SPI), zoals omstandig wordt uiteengezet, en bovendien uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de SPI geen geloofwaardige partij is, dat er geen activiteiten van deze partij bekend zijn in Iran, dat deze partij niet wordt aanzien als een bedreiging voor de Islamitische Republiek en er bijgevolg geen indicaties zijn dat haar activiteiten interesse opwekken bij de Iraanse autoriteiten, en de leider van deze partij overigens bekend staat voor het opmaken van politieke attesten tegen betaling, welke informatie de bewijskracht van het ter staving van zijn lidmaatschap neergelegde attest volledig op de helling zet, (ii) zijn verklaringen betreffende zijn problemen naar aanleiding van zijn oorlogsinvaliditeit al evenmin eensluidend zijn en de documenten van de Martelarenbond die hij ter staving van dit element van zijn vrees neerlegde niet van dien aard zijn om zijn verklaringen hieromtrent in hun geloofwaardigheid te herstellen, zoals wordt toegelicht, zodat dit door hem geschetste element van vervolging, een gedwongen inlijving bij de Basij, evenmin kan worden weerhouden, (iii) hij zijn voorgehouden problemen omwille van zijn deelname aan manifestaties op geen enkel wijze objectief kan staven en hij ongerijmde verklaringen aflegt omtrent de wijze waarop de Iraanse autoriteiten hem zouden hebben kunnen identificeren na zijn deelname aan een manifestatie op Ashuradag zodat, mede gelet op wat voorafgaat, ook de geloofwaardigheid van de door hem beweerde problemen ten gevolge van zijn deelname aan de manifestaties in het kader van de Groene Revolutie danig op de helling komt te staan en (iv) de door hem neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij een ander licht kunnen werpen op bovenstaande bevindingen, zoals uitvoerig wordt toegelicht.

Aangezien verzoekster haar vrees nagenoeg volledig baseert op dezelfde motieven die ter zake door haar echtgenoot werden uiteengezet, werd ten aanzien van haar een volgbeslissing genomen, waarin vooreerst de motieven van de beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot integraal werden hernomen. Wat betreft verzoeksters eigen motieven en de door haar neergelegde documenten, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat (i) de door haar aangehaalde eenmalige arrestatie waarbij zij geslagen en beledigd werd an sich niet zwaarwichtig genoeg is om te worden gekwalificeerd onder de noemer vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie en al evenmin onder de noemer ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, deze feiten hoe dan ook dienen te worden bekeken tegen de achtergrond van de aangetaste geloofwaardigheid van haar echtgenoot en bovendien ook haar relaas niet vrij is van tegenstrijdigheden

en (ii) de door haar aangebrachte documenten louter haar identiteit en nationaliteit bevestigen, alsook die van haar zoon, waaraan niet wordt getwijfeld.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 8 maart 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Verzoeker bevestigt dat hij sinds 2005 actief lid was van de SPI en om de drie maanden ledenvergaderingen had. Tevens had hij internetcontacten en raadpleegde hij bronnen op het internet. Volgens verzoeker heeft de interviewer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem nooit naar een precieze datum gevraagd, zodat hij dit ook niet heeft gezegd. Hij vervolgt zijn betoog stellende dat hij ook niet veel kon inbrengen en de interviewer hem dienaangaande uitdrukkelijk zou gesteld hebben dat zij de vragen stelde en dat hij enkel en alleen op de vragen diende te antwoorden.

In het licht van verzoekers expliciete verklaringen voor het Commissariaat-generaal, kan de in voorliggend verzoekschrift ontwikkelde argumentatie geenszins overtuigen. De Raad leest immers in het gehoorverslag van 23 juni 2010 *"(...)Was u lid van die groep SPI? ik was gewoon geregistreerd op internet. Dat wil zeggen dat u een nieuwsbrief of zo kreeg? ja. Had u bepaalde activiteiten voor die groep? gewoon lezen van artikelen en verzamelen van informatie. Behalve het lezen van artikels die u toegestuurd kreeg had u geen activiteiten voor die groep? na 22/3 is het vermeerderd. Zij lieten ons weten waar we naar demonstraties moesten gaan en we volgden het op. Voor 22/3 had u in feite geen activiteiten voor de groep? inderdaad."* (gehoor CGVS 23 juni 2010, p. 5), en kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker uitdrukkelijk en meermaals verklaarde voor de presidentsverkiezingen geen activiteiten te hebben gehad voor de SPI. De Raad benadrukt dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken. Daargelaten het feit dat het louter een blote bewering betreft, kan voorts niet worden ingezien hoe het gegeven dat verzoeker niet veel zou hebben kunnen inbrengen tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal een verklaring zou kunnen bieden voor de in de bestreden beslissing vastgestelde flagrante tegenstrijdigheid. Uit het gehoorverslag blijkt overigens dat verzoeker duidelijke verklaringen aflegde en concreet antwoordde op de hem gestelde vragen.

2.7. Ook wat betreft het lidmaatschap van de SPI van vier van zijn vrienden, komt verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet verder dan een loutere bevestiging van één versie van zijn tegenstrijdige verklaringen, namelijk dat zij eveneens sedert 2005 lid zijn van de SPI. Verzoeker meent dat het mogelijks een verspreking van de tolk betreft waarbij informatie verkeerdelijk werd overgebracht. Dit betreft echter een loutere bewering die verzoeker geenszins kan hardmaken en die evenmin steun vindt in het administratief dossier. Het gehoorverslag geeft een precieze en gedetailleerde weergave van het interview en er kunnen geen aanwijzingen uit worden afgeleid dat er zich moeilijkheden zouden hebben voorgedaan tijdens de vertaling. Verzoeker noch zijn raadsman hebben overigens op enig ogenblik tijdens of na het interview een opmerking geformuleerd over mogelijke vertaal- of andere

communicatiemoeilijkheden tijdens het gehoor. De vastgestelde anomalie is bovendien van dien aard dat ze niet kan verklaard worden door een verkeerde vertaling of een verspreking van de tolk.

2.8. Voorts betwisten verzoekers de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou de SPI geen geloofwaardige partij zijn in die zin dat ze door de Iraanse autoriteiten niet wordt aanzien als een bedreiging voor de Islamitische Republiek. Verzoekers benadrukken dat iedere partij die het socialisme aanhangt per definitie een subversieve organisatie is en de SPI zodoende wel degelijk een bedreiging is voor de leiders van de Islamitische Republiek gezien het doel van de SPI bestaat in de omverwerping van de huidige heersende klasse.

Vooreerst benadrukt de Raad dat de motivering dienaangaande van de bestreden beslissingen slechts bijkomend is en ondergeschikt is aan de vaststelling dat verzoeker, door het afleggen van manifest tegenstrijdige verklaringen, zijn lidmaatschap van de SPI niet aannemelijk maakt. Vervolgens wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop dat, zo al enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers verklaringen in dit verband, quod non, uit de objectieve informatie gevoegd aan het administratief dossier (Cedoca-antwoorddocument IR2011-001w van 1 maart 2011) blijkt dat *"(...)de partij SPI (Social Democratic party of Iran) niet als een bedreiging wordt gezien door de Iraanse autoriteiten. Er zijn geen indicaties dat de Iraanse autoriteiten geïnteresseerd zouden zijn in hun activiteiten. Deze bron had geen weet van recente activiteiten van de partij in Iran. Een andere door ons gecontacteerde bron op 9 januari 2006 bevestigt bovenstaande informatie. Volgens deze bron bestaat de SPI enkel op papier en zijn ze geen geloofwaardige partij. De partij wordt evenmin serieus genomen door de Iraanse autoriteiten. Volgens deze bron wordt de Heer F.(...) G.(...), leider van de partij, evenmin serieus genomen door de Iraanse autoriteiten en wordt hij zeker niet als een bedreiging aanzien. De heer F.(...) G.(...) zou volgens deze bron ook bekend staan voor het opmaken van politieke attesten tegen betaling voor de SPI. Uit de door CEDOCA geraadpleegde informatie blijkt dat bovenstaande analyse nog steeds geldig is. Er werden geen aanwijzingen gevonden als zou de partij vandaag in Iran zelf actief zijn, noch dat de partij bekend staat als een belangrijke oppositiebeweging in Europa en evenmin dat de Iraanse autoriteiten de partij als een bedreiging beschouwen."* De Raad stelt vast dat verzoekers zich in onderhavig verzoekschrift beperken tot het betwisten en tegenspreken van deze informatie zonder hun argumentatie ook maar enigszins te staven aan de hand van concrete en objectieve elementen waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn of dat hij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Op grond van bovenstaande informatie dient dan ook te worden besloten dat het door verzoeker te staving van zijn lidmaatschap neergelegde attest, dat overigens een duidelijk gedongen karakter vertoont en inhoudelijk niet strookt met verzoekers verklaringen vermits wordt geattesteerd dat hij een actief lid is van de SPI sinds 2000, van elke bewijswaarde is ontdaan, alsook dat zo al enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers voorgehouden lidmaatschap van de SPI, quod non, dit gegeven op zich niet volstaat om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

2.9. In een volgend onderdeel van het verzoekschrift volharden verzoekers in hun verklaringen en herhalen zij dat verzoeker wel degelijk benaderd werd door de Basij, die hem wilden inlijven en dat hij dit aanbod heeft afgeslagen.

De Raad benadrukt te dezen dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van dien aard is om de motieven dienaangaande van de bestreden beslissingen te kunnen ontcrachten. Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in casu in gebreke blijven. Dit onderdeel van de motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.10.1. Wat betreft hun rechtstreekse vluchtaanleiding, met name hun deelname aan de manifestaties in het kader van de Groene Beweging en in het bijzonder het feit dat verzoeker zou gefilmd en geïdentificeerd zijn na zijn deelname aan een manifestatie op Ashuradag, argumenteren verzoekers dat de valse naam die verzoeker bij vorige arrestaties opgaf geen enkele rol speelt bij zijn identificatie. De autoriteiten beschikten immers over foto's van hem en een naam kan worden gewijzigd doch het beeldmateriaal niet, aldus nog verzoekers.

De Raad volgt verzoekers niet in deze eigenaardige redenering. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is het de Raad, in het licht van verzoekers uitdrukkelijke verklaringen dat hij in het verleden steeds een alias heeft opgegeven, niet duidelijk hoe de Iraanse autoriteiten in staat zouden zijn geweest om hem te identificeren. Op de vraag of de autoriteiten hem

naar aanleiding van zijn eerdere arrestaties ooit hebben kunnen identificeren, verklaarde verzoeker immers uitdrukkelijk dat dit niet het geval was daar hij een valse naam opgaf, telkens een andere, en hij nooit een identiteitsbewijs met zich meedroeg (gehoor CGVS 17 januari 2011, p. 16), zodat het de Raad onduidelijk is op welke wijze de autoriteiten dan wel kennis zouden hebben gekregen van verzoekers ware identiteit. Dat zij over foto's beschikten doet hieraan geen afbreuk.

2.10.2. De Raad stelt vast dat verzoekers de motivering van de tweede bestreden beslissing waar wordt gesteld dat de door verzoekster aangehaalde eenmalige arrestatie waarbij zij geslagen en beledigd werd an sich niet zwaarwichtig genoeg is om te worden gekwalificeerd onder de noemer vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie en al evenmin onder de noemer ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, deze feiten hoe dan ook dienen te worden bekeken tegen de achtergrond van de aangetaste geloofwaardigheid van haar echtgenoot en bovendien ook haar relaas niet vrij is van tegenstrijdigheden, niet betwisten zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.11. Evenmin betwisten zij de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.12. In zoverre verzoekers er nog op wijzen dat in Iran op heden nog steeds mensen worden opgehangen omwille van hun homoseksualiteit, vrouwen worden gestenigd die overspelig zijn geweest en vrouwen verplicht zijn om een hoofddeksel te dragen indien ze in het openbaar wensen te verschijnen, benadrukt de Raad dat een loutere verwijzing naar de bestaande toestand in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Er kan overigens niet worden ingezien hoe de situatie van homoseksuelen en vrouwen in Iran kan betrokken worden op verzoekers hun persoonlijke situatie. De argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift is dan ook niet relevant voor de beoordeling van hun asielrelaas.

2.13. Zo verzoekers tot slot nog laken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel argumenten in hun nadeel heeft verzameld en geen enkele moeite heeft gedaan om argumenten te vinden die hun verhaal kunnen bevestigen, wijst de Raad erop dat dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle elementen nodig voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdelingen zelf op te vullen. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn/haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

2.14. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers hun asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partijen worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissingen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de

voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS